

Ensems la timba i jo vàrem ser u
i fremien les roques de paor
i endrapava atùida la migrança
poques roses em cull aquest instant
i dorm la mar potent remors ferotges
escolta, doncs, com creix
la veu de la gropada que espetega
que avui o demà o ahir
o sempre o mai
o ahir
paraules de tempesta t'obsedeixen
si veus empal·lidir el cingle immòbil.
Ensems la timba i jo
i els mots i la basarda
i el silenci i la lluna
i el silenci i l'angoixa
i el silenci

Per totes les obagues marcescibles del temps
i viaranys angostos
he anat desfent foscors amb les paraules.
He dibuixat la llum.
Quan l'instant perdurable s'esvaeix o s'ensorra
retornen les tenebres a emparar-se de tot
del cos i del carrer i de la música
i encara de la resta.
He andarejat pel traç orbicular
per no caure al no-res.
He fet camins eterns.
Quants milers de vegades recorreré als mots
per a sentir el viure?